

Posłuchaj

()

Zaczyna się zbijanie argumentów od części sed contra.

Summ. theol. III q. 83 a. 3

CZY TEN SAKRAMENT NALEŻY CELEBROWAĆ W ŚWIĄTYNI, KORZYSTAJĄC Z NACZYŃ ŚWIĘTYCH?

A jednak sam Chrystus Pan dał wytyczne odnośnie do postanowień Kościoła, kiedy powiedział (Mt 18, 20): „Gdzie dwaj albo trzej zgromadzą się w imię moje, tam jestem pośród nich”.

Komentarz: Bardzo ciekawy argument. Ponieważ Chrystus jest w swoim Kościele, toteż zarządzenia Kościoła pochodzą pośrednio od Niego.

Wykład: Dwa momenty są brane pod uwagę przy ustalaniu ram dotyczących tego (*in his quae circumstant*) sakramentu. Jeden moment – to uzmysłowienie wydarzeń towarzyszących Męce Pańskiej; drugi zaś, – to cześć należna sakramentowi, w którym Chrystus jest zawarty

faktycznie (*in quo Christus secundum veritatem continetur*), a nie tylko przedstawiony jak w typie (*non solum sicut in figura*). Toteż rzeczy, które mają zastosowanie przy korzystaniu z tego sakramentu, podlegają konsekracji bądź ze względu na cześć dla Eucharystii, bądź też ze względu na potrzebę przedstawienia uświęcającego skutku (*ad repraesentandum effectum sanctitatis*), płynącego z Chrystusowej Męki, stosownie do słów listu do Hebrajczyków (Hbr 13, 12): „Jezus, aby Krwią swoją uświęcić lud ...” itd.

Komentarz: Czym jest Msza Św.? Ramą sakramentu. A dlaczego inne sakramenty nie mają takiej ramy? Bo w nich sam Chrystus nie jest poprzez Realną Obecność (*secundum veritatem*) zawarty. I stąd wszystko, co ma związek z realnie obecnym Chrystusem podlega konsekracji lub desakralizacji, jak od Vat. II począwszy, a na biesiadach w kościołach za Bergoglio skończywszy. Wszystko było konsekrowane: kościoły, paramenty, przedmioty, posągi etc., by zagwarantować przepływ łaski „w celu prezentacji skutków uświęcenia (*ad repraesentandum effectum sanctitatis*)”, jak określa to św. Tomasz. Przypominamy sobie, że w tomizmie *representatio* – „przedstawienie, prezentacja” rozumiane jest realistycznie. Zatem te skutki uświęcenia (*effectum sanctitatis*) muszą być jakoś przewożone, to jest *sacrum* przez *sacrum*. I stąd nowe kościoły nie mają „atmosfery”, bo nie mają *sacrum*, także tego polegającego na poświęconych przedoborowo przedmiotach. Poświęcenie jest namaszczeniem lub impregnacją danego przedmiotu łaską, co najbardziej widoczne jest przy poświęceniu ołtarza, który dosłownie jest namaszczany świętym olejem.

Ad 1. Normalnie sakrament ten należy celebrować w gmachu oznaczającym Kościół, stosownie do słów Apostoła (1 Tm 3, 15): „Byś wiedział, jak masz postępować w domu Bożym, który jest Kościołem Boga żywego”. Bo jak mówi Augustyn (PL 45, 1860), „nie ma prawdziwej ofiary poza Kościołem”. A ponieważ Kościół nie miał się ograniczać do narodu żydowskiego, lecz cały świat miał stanowić podwaliny Kościoła, Męka Chrystusa nie dokonała się w obrębie żydowskiego miasta, lecz pod gołym niebem, aby cały świat stał się gmachem, w którym rozgrywa się ta Męka^[3]. Czytamy przecież w Dekrecie (Ft 1, 1301 n.): „Tym, którzy podróżują, w braku kościoła pozwalamy na odprawienie uroczystej mszy pod gołym niebem lub w namiocie, jeśli tam będą: konsekrowana ołtarzowa mensa^[4] oraz inne święte przedmioty potrzebne do odprawiania nabożeństwa”^[5].

Komentarz: Msze wolno było odprawiać poza kościołem, pod warunkiem, że wożono ze sobą ołtarz przenośny, na którym odprawiana była Najświętsza Ofiara. Autorowi przypominają się msze oazowe i nie tylko na których uczestniczył, który odbywały się na kamieniach, skale, trawie, stole kuchennym, podłodze, dywanie...Wstyd, wstyd, ale myślał, że księża wiedzą, co robią.

[3] {Sceną Męki Chrystusa cały świat. Jasne jest, że chodzi tu o Ciało Mistyczne Chrystusa. Krzyż zakończył Jego ziemską wędrówkę, ale nie stanowi kresu obecności Chrystusa na Ziemi (13 XVI s. 93; por. Zizioulas J. w: L'Eucharistie ss. 62-75).}

[4] {Mensa ołtarzowa, czyli płyta kamienna, przykryta obrusami /teraz wystarczy jeden obrus/, a mieszcząca w sobie relikwie świętych męczenników. Na mensie składane są dary ofiarne, chleb i wino, na czas liturgii ofiary.}

[5] {Święte przedmioty. W oryginale mamy zwrot: „sacra mysteria ad id officium pertinentia”. Tłumacz ze względu na kontekst, idąc za przykładem dominikanów angielskich, pozwolił sobie w tym miejscu na pewną licencję. W mniemaniu, że Tomasz miał na myśli „mystaria”, nie „mysteria”, przetłumaczył to jak wyżej.}

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Ocen

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

Św. Tomasz o Mszy Św. (3.3 z 6) Miejsce celebracji Mszy. | 6